

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 13 października 2022 r.

DNR-5.720.47.2021.KR

DECYZJA nr DNR-1/41/2022

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie z wniosku DREWEX Meble dla Dzieci sp. z o.o. z siedzibą w Tomicach o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji nr DNR-1/33/2022 z dnia 16 sierpnia 2022 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2000) w zw. z art. 24 ust. 4 pkt 1 lit b, pkt 2 lit b i c i art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 222) postanawiam utrzymać decyzję DNR-1/33/2022 w zaskarżonej części tj. w zakresie pkt 1 i 3 sentencji decyzji w mocy.

Uzasadnienie

Pismem z 18 sierpnia 2021 r. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanemu dalej Prezesem UOKiK lub organem) protokół wraz z aktami kontroli nr KJ.8361.135.2021 oraz KJ.8361.201.2021 dotyczący łóżeczka dziecięcego KUBA II (dalej jako „łóżeczko”), wprowadzonego na rynek przez przedsiębiorcę DREWEX MEBLE DLA DZIECI spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Tomicach (zwaną dalej stroną postępowania lub spółką).

Kwestionowany produkt to łóżeczko wykonane z elementów drewnianych z dwoma wyjmowanymi szczebelkami oraz trzema poziomami montażu dna. Dno

łóżka można regulować poprzez użycie odpowiedniego narzędzia. Boki wykonane są z okrągłych listewek, zaś dno łóżeczka z drewnianych listew o przekroju prostokątnym. Dostępne krawędzie i części składowe są zaokrąglone oraz wolne od zadziorów i ostrych brzegów. Łóżeczko nie posiada opuszczanych boków.

W trakcie kontroli inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej poddali łóżeczko ocenie bezpieczeństwa na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (zwaną dalej ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów), posiłkując się wymaganiami określonymi w deklarowanej przez producenta normie PN-EN 716-1+AC:2019-07 Meble. Łóżka dziecięce i łóżka dziecięce składane mieszkaniowe. Część 1: Wymagania bezpieczeństwa (zwanej dalej normą).

Następnie próbka produktu została przekazana do TÜV Rheinland Polska, Laboratorium Badawczego Oddział Poznań Hardlines.

W wyniku przeprowadzonych badań laboratoryjnych (raport z badań nr 26634384-5/2021 z 6 lipca 2021 r.) stwierdzono następujące nieprawidłowości:

- niezgodność z pkt. 4.4.2.1 normy - w boku łóżka znajdują się drążki, pomiędzy które można przełożyć próbnik 65 mm z siłą mniejszą niż 30 N,
- niezgodność z pkt. 4.4.2.3 normy - istnieje możliwość włożenia próbnika o średnicy 25 mm pomiędzy dno a bok łóżeczka,
- niezgodność z pkt. 4.4.3 normy - po wyjęciu środkowych drążków z boku istnieje miejsce na zewnątrz łóżka, przez które można swobodnie przełożyć próbnik małej głowy, a przełożenie próbnika dużej głowy jest niemożliwe,
- niezgodność z pkt. 4.4.7.3 normy - w trakcie badania zgodnie z punktem 5.7.2 normy dno łóżeczka załamało się.

W związku z wynikami badań ryzyko związane z użytkowaniem łóżeczka inspektorzy Inspekcji Handlowej oszacowali na poziomie wysokim (możliwość nieszczęśliwego wypadku i powstanie urazów), a akta sprawy przekazali Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Prezes UOKiK decyzją z 16 sierpnia 2022 r. nr DNR-1/33/2022 stwierdził, że produkt nie jest bezpieczny, zakazał stronie postępowania wprowadzania produktu na rynek, nakazał jego wycofanie z rynku oraz ostrzeżenie konsumentów poprzez zamieszczenie ogłoszenia o określonej treści na stronie internetowej www.drewex.com. Ponadto organ

nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 50.000 zł oraz zobowiązał ją do uiszczenia kosztów badań laboratoryjnych produktu. Powyższą decyzję doręczono stronie postępowania 24 sierpnia 2022 r.

Wraz z pismem z 15 sierpnia 2022 r. (doręczonym organowi 22 sierpnia 2022 r.) strona postępowania przesała faktury korekty (13 sztuk kolejno o numerach od FKOR/14/2022 do FKOR/26/2022) fakturę za usługę transportową FV/195/2022 oraz protokół zniszczenia towaru. Strona podniosła, że *„proces wycofywania produktu z rynku był długotrwały ze względu na ciężki kontakt z niektórymi kontrahentami oraz czas na powrót towaru do fabryki”*.

Następnie pismem z 5 września 2022 r. (nadanym 6 września 2022 r.) DREWEX Meble dla Dzieci sp. z o.o. zwróciła się *„z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej wg Pkt 3) Decyzji.”* (zwanym dalej Wnioskiem). Do wniosku załączyła poświadczoną za zgodność z oryginałem kopię sprawozdania z badań nr 4002/2021/S/D oraz faktury korekty (13 sztuk kolejno od FKOR/14/2022 do FKOR/26/2022). We Wniosku strona postępowania opisała historię powstania swojej marki oraz podkreśliła, że stara się zapewnić komfort, jakość i bezpieczeństwo swoich produktów. Jednocześnie strona podniosła argumenty związane z dotkliwością nałożonej kary pieniężnej oraz wskazując na uzyskiwane i posiadane „certyfikaty” dla procesu technologicznego sugerowała, iż wady powodujące, że łóżeczko nie jest bezpieczne dotyczą wyłącznie jednostkowego przypadku. Strona postępowania stwierdza także, iż czynnie uczestniczyła w przedmiotowym postępowaniu, wykonała samodzielnie badania produktu, które wykazały że jest bezpieczny i nie zgadza się z wynikami badań przeprowadzonych w toku postępowania. Strona postępowania podniosła również, że zdecydowała o wycofaniu wyrobu z obrotu, na dowód czego przekazała faktury korekty.

Pismem z 13 września 2022 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o toczącym się postępowaniu oraz o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji o prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie wezwano stronę postępowania do złożenia wyjaśnień oraz przedstawienia dowodów będących w posiadaniu strony postępowania, które

dotychczas nie zostały złożone do akt sprawy, a które mogą mieć wpływ na wynik sprawy.

Pismem z 26 września 2022 r. po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, strona postępowania wniosła o włączenie do akt sprawy dokumentacji i pism, które wpłynęły do organu „po wyznaczonym terminie”. Strona postępowania wskazała, że jej stanowisko w sprawie zostało przedstawione w piśmie z 15 sierpnia 2022 r. i ma ono kluczowe znaczenie dla sprawy. Ponadto strona załączyła kolejną kopię sprawozdania z badań nr 4002/2021/S/D oraz podkreśliła, że w swojej ocenie od początku postępowania współpracowała z organem, co uzasadnia podjęciem decyzji o wycofaniu produktu z rynku oraz zaprzestaniem jego udostępniania jeszcze przed uzyskaniem wyników badań, na co wskazywać ma pismo strony postępowania z 26 października 2021 r.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Na podstawie art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w zakresie nieregulowanym ustawą do postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

Natomiast, stosownie do art. 127 § 3 K.p.a., od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane Wnioskiem DREWEX Meble dla Dzieci sp. z o.o., nadanym 6 września 2022 r. za pośrednictwem operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 896) tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a. - 14 dniowego terminu na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (Decyzja DNR-1/33/2022 została bowiem doręczona stronie postępowania w dniu 24 sierpnia 2022 r.).

Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do ponownego rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej decyzją DNR-1/33/2022 i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Zgodnie z poglądem ugruntowanym w doktrynie prawa i orzecznictwie sądowym, istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, a nie zaś jedynie kontrola decyzji organu pierwszej instancji, czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, K.p.a. Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art.138 Nb 1, oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego [dalej „NSA”] z dnia 9.10.1992 r., V S.A. 137/92; opubl. ONSAz. 1/1992, poz. 22). Organ jest zobowiązany zatem do ponownego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Tak kształtowany zakres postępowania odwoławczego jest wyrazem realizacji wynikającej z art. 15 K.p.a. zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, zgodnie z którą obywatel ma prawo do dwukrotnego rozpoznania i rozstrzygnięcia jego sprawy przez kompetentny organ władzy państwowej (Adamiak, w: Adamiak/Borkowski, KPA Komentarz, 3. wyd., Warszawa, Art. 15 Nb 1). Skutkiem złożenia przez stronę odwołania jest zatem zainicjowanie administracyjnego toku instancji, w ramach którego następuje przekazanie kompetencji do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej z organu I instancji na organ II instancji. W odmienny sposób gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są w sytuacji, gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, nad którym z uwagi na strukturalne ograniczenia administracji publicznej nie występują organy wyższego stopnia. Wówczas uprawnienie strony do dwukrotnego rozpoznania sprawy administracyjnej realizowane jest w ramach instytucji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 K.p.a. W tym trybie strona niezadowolona z decyzji wydanej przez ministra lub centralny organ administracji rządowej jest uprawniona do zainicjowania przed tym samym organem drugiego postępowania

merytorycznego w tej samej sprawie, do którego odpowiednio należy stosować przepisy K.p.a. dotyczące odwołań. Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 K.p.a. (por. wyroki NSA z dnia 17 listopada 2000 r., sygn. Akt 1 SA 1543/99, LEX nr 57182, i z dnia 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00, LEX nr 81760). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07, LEX nr 338253). Zgodnie z art. 138 § 1 K.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której: 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo 3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc pod uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno - reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. VII SA/Wa 504/08, LEX nr 508489). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego gdy strona jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszo-instancyjną w określonej, dającej się wyodrębnić części, to organ drugiej instancji nie może wykroczyć poza wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego i w konsekwencji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu

pierwszej instancji i ponownie rozpatrzyć sprawy także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia. (Wyrok NSA z dnia 9 maja 2014 r., sygn. I OSK 2492/12). Bezpośrednio w osnowie Wniosku strona postępowania zaskarżyła jedynie pkt 3 decyzji nr DNR-1/33/2022 z dnia 16 sierpnia 2022 r. Niemniej jednak z treści Wniosku wynika, iż strona postępowania nie zgadza się również z rozstrzygnięciem zawartym w pkt 1 sentencji decyzji, kwestionuje ona bowiem również ocenę bezpieczeństwa produktu w związku z posiadanymi przez siebie badaniami laboratoryjnymi produktu oraz stoi na stanowisku, że wycofała produkt z rynku. Z tego względu Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania dokonał ponownego rozpatrzenia sprawy w zakresie pkt 1 i 3 decyzji DNR-1/33/2022.

W niniejszej sprawie bezsporne oraz nie kwestionowane przez stronę postępowania pozostaje, iż DREWEX Meble dla Dzieci spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Tomicach wprowadziła łóżeczko KUBA II na rynek i jest jego producentem w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, która naprawia lub regeneruje produkt. W toku postępowania ww. przedsiębiorca potwierdził, że jest wytwórcą łóżeczek, a bezpośrednio na produkcie oraz na dołączonej do niego etykiecie znajdują się jego dane adresowe.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym użytkowaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących

ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, nie jest produktem bezpiecznym.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów: w przypadku braku polskich szczegółowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa produktów lub norm będących transpozycją norm europejskich uznanych przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów albo jeżeli produkt nie jest zgodny z tymi normami, bezpieczeństwo produktu ocenia się w szczególności z uwzględnieniem spełnienia wymagań wynikających z dobrowolnych norm krajowych państw członkowskich Unii Europejskiej będących transpozycją norm europejskich innych niż normy uznane przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów.

W związku z powyższym oraz mając na względzie, że strona postępowania na oznakowaniu łóźeczka wskazała na jego zgodność z normą PN-EN 716-1:2017-07 Prezes UOKiK dokonał oceny bezpieczeństwa posiłkując się ww. normą. Jednocześnie podkreślić należy, że strona postępowania w jego toku nie kwestionowała wybranego sposobu oceny bezpieczeństwa produktu, ani nie zaproponowała innych procedur lub metod, zatem należy uznać za uzasadnione działania Prezesa UOKiK, który dokonując oceny bezpieczeństwa posiłkuje się normą PN-EN 716-1:2017-07 w niniejszej sprawie.

Organ dokonując oceny bezpieczeństwa produktu w oparciu o badania laboratoryjne próbki przeprowadzone przez TÜV Rheinland Polska, zakończone sprawozdaniem z badań z nr 26634384-5/2021 z 6 lipca 2021 r. oraz badania próbki rozjemczej przeprowadzone z urzędu przez Laboratorium Badawcze Instytutu Nadzoru Technicznego zakończone sprawozdaniem z badań nr LB/01/0301/22 z 26 kwietnia 2022 r. jak również w oparciu o aktualny stan wiedzy i techniki oraz mając na względzie uzasadnione oczekiwania konsumentów co do bezpieczeństwa produktu miał podstawy, aby uznać że produkt nie jest bezpieczny.

Dokonując ponownej oceny wyników badań laboratoryjnych Prezes UOKiK stwierdza, że produkt jakim jest łóźeczko dziecięce KUBA II powoduje wysokie

ryzyko wystąpienia nieszczęśliwego wypadku lub powstania urazu dla użytkowników jakimi są małe dzieci, ze względu na:

- a) niezgodność z pkt. 4.4.2.1 normy - w boku łóżka znajdują się drążki, pomiędzy które można przełożyć próbnik 65 mm z siłą mniejszą niż 30 N,
- b) niezgodność z pkt. 4.4.2.3 normy - istnieje możliwość włożenia próbnika o średnicy 25 mm pomiędzy dno a bok łóżeczka,
- c) niezgodność z pkt. 4.4.3 normy - po wyjęciu środkowych drążków z boku istnieje miejsce na zewnątrz łóżka, przez które można swobodnie przełożyć próbnik małej głowy, a przełożenie próbnika dużej głowy jest niemożliwe,

Dokonując ponownego rozpatrzenia sprawy Prezes UOKiK miał na względzie fakt, iż przedsiębiorca będący stroną niniejszego postępowania zakwestionował ocenę bezpieczeństwa łóżeczka wskazując, że dysponuje pozytywnymi wynikami badań produktu z 2005 i 2010 r. oraz ma na względzie okoliczność przedstawienia sprawozdania z badań nr 4002/2021/S.D. wykonanych przez Sieć Badawczą Łukasiewicz - Instytut Technologii Drewa z 23 listopada 2021 r. Oceniając przedstawione badania należy stwierdzić, że nie przemawiają one za zmianą oceny organu odnośnie bezpieczeństwa produktu, ze względu na fakt, iż poddane badaniom pojedyncze próbki pochodzą z nieznanego organowi źródła i nie pobrano ich do badań z rynku. Dowody w postaci wyników z dokumentu prywatnego - badań laboratoryjnych zleconych przez stronę postępowania nie dają gwarancji, że poddany badaniom produkt jest tożsamy z oferowanym na rynku.

Powyższe stanowisko podzielił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który w wyroku z 9 września 2020 r. sygn.. akt VI SA/Wa 311/20 stwierdził, że *„Przedstawione przez stronę postępowania wyniki badań przeprowadzonych przez (...) wskazują co prawda, że dany egzemplarz przeszedł badanie na pkt 8.5 normy EN 13209-2:2015 pozytywnie. Należy jednak przyznać rację organowi, iż sam fakt, że jednostkowy egzemplarz poddany badaniu uzyskał wynik pozytywny, nie daje podstaw do podważenia wyników kontroli opierających się na sprawozdaniu z badań Laboratorium UOKiK w L., które ponadto zostały potwierdzone poprzez uzyskanie identycznych rezultatów badań w toku postępowania, przeprowadzonych de facto na wniosek skarżącego przez Instytut (...). Zdaniem Sądu, przedstawienie wyniku badania jednego egzemplarza*

produktu, które to badanie nie jest następstwem wprowadzonych usprawnień produktu będących następstwem ustalenia przyczyn, dla których wyrób nie był bezpieczny, przeprowadzonego na zlecenie skarżącego, nie przemawia za zmianą stanowiska w sprawie oceny bezpieczeństwa produktu. Strona w toku postępowania przedstawiła także raport z badań (...) z (...) listopada 2018 r. oraz raport z badań przeprowadzonych przez laboratorium (...) z (...) marca 2019 r. Zasadne jest stanowisko organu, iż istotnym dla negatywnej oceny tego dowodu jest, że próbka wyrobu zbadana przez (...) pochodziła z nieznanego organowi źródła i nie pobrano jej do badań z rynku.”

Celem poddania weryfikacji oraz wykluczenia możliwości wystąpienia jednostkowych przypadków nieprawidłowości produktów ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów przewiduje możliwość zbadania próbki kontrolnej w toku kontroli lub próbki rozjemczej w toku prowadzonego postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu. Co prawda kontrolowany nie wystąpił o zbadanie próbki kontrolnej, ale organ w związku ze stanowiskiem strony postępowania kwestionującym wyniki badań pierwszej próbki zbadał z urzędu próbkę rozjemczą pochodzącą z innej partii wyrobu. Co istotne datę produkcji obu próbek dzieli okres 13 miesięcy, zatem pochodzą one z różnych partii produktu, których w międzyczasie nie poddano modyfikacji. Badanie to natomiast potwierdziło nieprawidłowości konstrukcyjne łożeczka. Mając na uwadze, że jak wyjaśniła strona postępowania ten model łożeczka jest wykonywany maszynowo w całkowicie powtarzalnym procesie, a wszystkie elementy łożeczka są jednakowe oraz uwzględniając że dwie różne próbki produktu pochodzące z różnych jego partii posiadają te same niezgodności wskazujące na to, że produkt nie jest bezpieczny, należy stwierdzić że tożsamymi wadami dotknięte są wszystkie wyprodukowane wg tej specyfikacji egzemplarze wyrobu. Tym samym wykluczyć należało możliwość wystąpienia błędu maszyny, w wyniku którego wyprodukowana została wyłącznie wadliwa seria produktu lub że jest to jednostkowy przypadek.

Pomimo wyznaczenia stronie postępowania postanowieniem z 17 maja 2022 r. terminu 40 dni na podjęcie działań mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez kwestionowane łożeczko i wskazania dowodów jakie w ocenie organu powinna przekazać na potwierdzenie tych działań, w wyznaczonym terminie strona postępowania nie przekazała dowodów pozwalających na uznanie, że

usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez łózczo. Strona postępowania poinformowała jedynie organ, że podjęła decyzję o wycofaniu łózczo ze sprzedaży, nie informując jednocześnie o zamiarze wycofania produkt z rynku. Po zawiadomieniu jej przez Prezesa UOKiK o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy przed wydaniem decyzji, jako dowód przekazała wyłącznie wydruk maili wysłanych do dystrybutorów, nie wskazując jednakże w jakim okresie udostępniała im wyrób i czy są to wszyscy kontrahenci, którzy nabyli produkt od stycznia 2020 r. tj. w okresie, za który dowodów oczekiwał Prezes UOKiK zgodnie z wezwaniem wskazanym w postanowieniu z 17 maja 2022 r. Ponadto nie udowodniono, aby podjęte działania były skuteczne.

Jak ustalił Prezes UOKiK strona postępowania pomimo deklaracji w piśmie z 28 czerwca 2022 r. o wycofaniu łózczo ze sprzedaży jeszcze w sierpniu 2022 r. oferowała produkt we własnym sklepie internetowym. Ponadto w toku postępowania zainicjowanego wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy organ ustalił, że łózczo KUBA II są nadal dostępne w sieci u dystrybutorów w kraju i za granicą, co wskazuje że strona postępowania nie wycofała ich z rynku lub że nadal posiada je w sprzedaży (dowody w postaci zrzutów ekranu z ofertami włączono do akt postępowania).

Razem z Wnioskiem DREWEX Meble dla Dzieci sp. z o.o. przekazała faktury korekty wystawione w sierpniu 2022 r. dla 13 kontrahentów z listy przedstawionej wraz z pismem z 26 października 2021 r., którzy nabyli produkt w okresie od 1 sierpnia 2021 r. do 31 października 2021 r.

Dokonując oceny przedstawionego materiału dowodowego, należy stwierdzić że jest niepełny i nie można na jego podstawie stwierdzić, że produkt wycofano z rynku. Przede wszystkim należy wskazać na fakt, iż wbrew wezwaniu Prezesa UOKiK w którym wskazano, iż niezbędne jest przedstawienie dowodów za okres od początku 2020 r. do końca roku 2021 r. (tj. od okresu w którym wyprodukowano łózczo poddane badaniom jako próbka rozjemcza) strona postępowania nadal przedstawia dowody wycofania wyrobu od kontrahentów, którym udostępniła wyrób w dowolnym wybranym przez siebie okresie tj. od sierpnia do października 2021 r. Ponadto należy wskazać, że deklaracja wstrzymania sprzedaży produktu pochodzi z czerwca 2022 r., zatem przyjąć należy mając na uwadze, że oferty łózczo KUBA II nadal funkcjonują na rynku, że co najmniej do tego czasu produkt był nadal

oferowany, a więc powinien zostać wycofany od wszystkich kontrahentów, również tych, którym sprzedano go w 2022 r. Strona postępowania nie udowodniła również, aby przeprowadziła modernizację projektu łóżeczka, zatem nie było możliwe uznanie, że oferowany w którymkolwiek czasie produkt jest bezpieczny. Ostatecznie strona postępowania nie przedstawiła pełnej listy kontrahentów, którzy od początku 2020 r. zakupili łóżeczko, zatem ostateczna weryfikacja czy wycofano z rynku wszystkie egzemplarze wyrobu nadal nie jest możliwa.

Rozpoznając ponownie sprawę Prezes UOKiK stwierdził, że strona postępowania nie udowodniła, że produkt jest bezpieczny lub że usunęła przyczyny zagrożeń, nie ma zatem podstaw do umorzenia postępowania. Jednocześnie Prezes UOKiK stwierdza ponownie, że produkt nie jest bezpieczny, a nałożone w pkt 1 decyzji DNR-1/33/2022 nakazy należało utrzymać w mocy.

Rozpatrując ponownie sprawę w zakresie nałożonej na stronę postępowania kary pieniężnej, należy wskazać, że zgodnie z art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.

Jak ustalono w toku kontroli w oparciu o przeprowadzane badania laboratoryjne:

- a) niezgodność z pkt. 4.4.2.1 normy - w boku łóżka znajdują się drążki, pomiędzy które można przłożyć próbnik 65 mm z siłą mniejszą niż 30 N,
- b) niezgodność z pkt. 4.4.2.3 normy - istnieje możliwość włożenia próbника o średnicy 25 mm pomiędzy dno a bok łóżeczka,
- c) niezgodność z pkt. 4.4.3 normy - po wyjęciu środkowych drążków z boku istnieje miejsce na zewnątrz łóżka, przez które można swobodnie przłożyć próbnik małej głowy, a przłożenie próbника dużej głowy jest niemożliwe,
- d) niezgodność z pkt. 4.4.7.3 normy - w trakcie badania zgodnie z punktem 5.7.2 normy dno łóżeczka załamało się.

Badanie próbki rozjemczej potwierdziło, że w boku łóżka znajdują się drążki, pomiędzy które można przłożyć próbnik 65 mm z siłą mniejszą niż 30 N, istnieje możliwość włożenia próbника o średnicy 25 mm pomiędzy dno a bok łóżeczka oraz że po wyjęciu środkowych drążków z boku istnieje miejsce na zewnątrz łóżka,

przez które można swobodnie przełożyć próbnik małej głowy, a przełożenie próbnika dużej głowy jest niemożliwe.

Wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie nałożenia kary pieniężnej, strona postępowania zarzuciła Prezesowi UOKiK, że nałożona na nią administracyjna kara pieniężna jest zbyt wysoka, wskazując na problemy związane z utrzymaniem zatrudnienia, rosnące wymagania klientów, inflację, wzrost kosztów stałych. Strona podnosi także, że musi ponieść koszty wycofania z rynku oraz zniszczenia produktów. Spółka wskazuje również, że nałożona na nią kara przekracza przychody uzyskane ze sprzedaży produktu, a z powodu zatorów płatniczych, dramatycznego wzrostu cen surowców oraz kosztów energii, wygeneruje w bieżącym roku stratę finansową. W ocenie strony Prezes UOKiK powinien wziąć również pod uwagę spadek liczby zamówień oraz współpracę jaką podjęła ona w toku postępowania z organem. Ponadto wskazuje na niewielką liczbę produktów wprowadzonych na rynek

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK na producentów na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów mają charakter fakultatywny. Nakładanie ich - względnie samo zagrożenie nimi - stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez ww. podmioty. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera zamkniętego katalogu przestępstw, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Możliwość zastosowania dolegliwości finansowej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia stwarzanego przez produkt, od podjęcia współpracy ani od braku wiedzy o tym, że wprowadzany na rynek produkt nie jest bezpieczny.

Biorąc pod uwagę powyższe, przy ustalaniu wysokości kary organ nadzoru ponownie uwzględnił w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania, jak również stopień współpracy strony postępowania z Prezesem UOKiK w zakresie wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez łóżeczka.

Działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, że wprowadzane przez tego przedsiębiorcę na rynek produkty będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Nie ulega wątpliwości, że od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie należy oczekiwać znajomości przepisów prawnych regulujących tą działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (vide wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98: „Każda osoba przystępująca bowiem do prowadzenia działalności gospodarczej winna być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność”).

W niniejszym postępowaniu za okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał fakt, że strona postępowania jest przedsiębiorcą, który specjalizuje się w produkcji mebli dla dzieci, w związku z czym powinna być zorientowana w wymaganiach bezpieczeństwa mających zastosowanie do tego typu produktów, zwłaszcza, że deklaruje na produkcie zgodność z wymaganiami normy, a według przedstawianej dokumentacji wiedzę o wymaganiach tejże normy i jej zmianach powinna zdobywać już od 2005 r. tj. od czasu uzyskania sprawozdania z badań nr 574/2005 (S.D.) z 31 sierpnia 2005 r. Konsumenci mają zatem prawo oczekiwać, że produkt wprowadzany na rynek przez przedsiębiorcę z wieloletnim doświadczeniem oraz tak oznakowany jest bezpieczny i kupując go dokonali bezpiecznego wyboru. Okolicznością obciążającą jest również fakt, że strona postępowania nie przekazała w wyznaczonym jej w postanowieniu 40-dniowym terminie żadnych - poza poinformowaniem o podjęciu decyzji o wycofaniu łóżeczka ze sprzedaży - dowodów potwierdzających wyeliminowanie zagrożenia stwarzanego przez te produkty ani dowodów w postaci faktur korygujących wycofania produktu z rynku albo oświadczeń dystrybutorów o nieposiadaniu produktów na stanach magazynowych, a dopiero po jego upływie przedstawiła zestawienie dystrybutorów, bez dodatkowej informacji, czy są to wszyscy dystrybutorzy łóżeczka za wskazany przez Prezesa UOKiK okres. Ponadto w toku postępowania II instancji strona postępowania

przedstawiła faktury korekty na dowód wycofania produktu z rynku wyłącznie za wybrany przez siebie dowolny okres od 1 sierpnia 2021 r. do 31 października 2021 r., pomimo iż organ wzywał do przedstawienia zestawienia sprzedaży za okres dużo dłuższy tj. do końca 2021 r. i pomimo dalszego udostępniania produktu co najmniej do sierpnia 2022 r. Ponadto jak ustalił organ w toku niniejszego postępowania w sieci, w tym m.in. na portalu allegro nadal znajdują się oferty sprzedaży produktu wraz z informacją, że konsumenci dokonali zakupu łożeczka, zatem strona postępowania nie wycofała go z rynku od wszystkich dystrybutorów - nie usunęła przyczyny zagrożeń. Przedstawione przez stronę postępowania dowody wskazują jedynie, że wyłącznie przedsiębiorcy, którzy kupili łożeczko w okresie od 1 sierpnia 2021 r. do 31 października zostali skutecznie powiadomieni o konieczności wstrzymania sprzedaży tego produktu i w efekcie powiadomienia doszło do podjęcia dalszych działań przez stronę postępowania, do których została zobligowana wzmiankowanym postanowieniem.

Strona postępowania nie przedstawiła informacji o obrocie produktem, pomimo tego, że Prezes UOKiK zwracał się do niej o przekazanie tych danych w pismach z 13 października 2021 r, 13 grudnia 2021 r. oraz 3 stycznia 2022 r. Informacja o konieczności przedstawienia pełnej listy dystrybutorów znalazła się również w decyzji DNR-1/33/2022, niemniej jednak strona postępowania nie złożyła jej wraz z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, ani nie zajęła stanowiska odnośnie tej kwestii, podnosząc jedynie we Wniosku, że na rynek wprowadzono niewielką liczbę egzemplarzy, czego organ nie jest w stanie zweryfikować ze względu na brak przekazanych pełnych informacji w tym zakresie za okres od początku 2020 r. Ponadto pomimo wezwania do złożenia wyjaśnień już w piśmie z 13 października 2021 r., strona postępowania nie wyjaśniła również, czy prowadziła sprzedaż na allegro.pl, choć na jej stronie internetowej było odniesienie do sklepu na tym portalu, a produkty te w dalszym ciągu są na nim dostępne również na etapie postępowania z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Nie bez znaczenia dla niniejszego postępowania pozostaje również okoliczność dalszego udostępniania produktu w ofercie e-commerce przez dystrybutorów, dla których strona postępowania złożyła dowody wycofania produktu z rynku - faktury korekty. Analiza sklepów internetowych przedsiębiorców działających sieci (na dzień 7 października 2022 r.) pod nazwami

..... oraz „Akpol Baby” tj. Przedsiębiorstwo Usługowo-Wdrożeniowe „AKPOL” spółka z o.o. wykazała, że przedsiębiorcy Ci posiadają w swojej ofercie dostępne łóźeczko KUBA II biały.

Nie sposób zatem uznać, że strona zaprzestała sprzedaży łóźeczka i wycofała wadliwy produkt z rynku, zaś postępowanie strony postępowania w tym zakresie należy ocenić jako naganne.

Prezes UOKiK wziął również pod uwagę okoliczność, że kwestionowane łóźeczko jest przeznaczone dla małych dzieci, które stanowią kategorię konsumentów podlegającą szczególnej ochronie oraz to, że ryzyko związane z użytkowaniem produktu zostało oszacowane na wysokim poziomie.

Za okoliczność łagodzącą Prezes UOKiK uznał brak informacji o wypadkach konsumenckich oraz brak skarg i reklamacji na produkt będący przedmiotem niniejszego postępowania.

W postępowaniach prowadzonych przez Prezesa UOKiK na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów kryterium pomocniczym przy określeniu wysokości kary pieniężnej stanowi wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży produktów będących jego przedmiotem. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży. W niniejszej sprawie strona postępowania nie przekazała organowi nadzoru danych dotyczących liczby produktów wprowadzonych na rynek w latach 2020-2021, choć Prezes UOKiK wnioskował o ich przedstawienie w postanowieniu z 17 maja 2022 r. Przekazała jedynie zestawienie sprzedaży za 3 miesiące (od 1 sierpnia do 31 października 2021 r.), z którego wynikało, że w tym czasie sprzedała 37 łóźeczek, z czego osiągnęła korzyść majątkową 7 752,03 zł. Strona postępowania nie przekazała też informacji o średniej cenie sprzedaży, o określenie której Prezes UOKiK prosił w pismach z 13 października i 13 grudnia 2021 r. oraz 3 stycznia 2022 r. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK nie był w stanie określić ostatecznej wysokości korzyści majątkowej ze sprzedaży łóźeczek będących przedmiotem postępowania i uwzględnić oszacowanej korzyści przy wymierzaniu kary pieniężnej.

Wnosząc wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania zwracała uwagę organu na fakt podjętej od początku przez nią współpracy oraz jej

pozytywny aspekt. W ocenie Prezesa UOKiK współpracę strony postępowania należy ocenić negatywnie, albowiem nie przyczyniła się ona do szybkiego i skutecznego załatwienia sprawy. Strona postępowania na żadnym etapie postępowania administracyjnego nie złożyła pełnych wyjaśnień oraz nie przedłożyła dowodów, do których złożenia wzywał organ pismami i postanowieniem z 17 maja 2022 r. Strona przedłożyła szczątkową dokumentację uniemożliwiając organowi ustalenie zarówno dystrybutorów którym udostępniła wyrób jak również liczby egzemplarzy, które faktycznie wprowadziła na rynek i ich ceny. Postępowanie wszczęto w październiku 2021 r., natomiast do 28 czerwca 2022 r. strona postępowania nie podjęła żadnych działań, które zmierzałyby do zaprzestania sprzedaży i wyeliminowania produktu z rynku. Sam fakt, iż strona wiedząc że produkt nie jest bezpieczny, lub w związku z wejściem w posiadanie wiedzy, że może on stwarzać jakiegokolwiek zagrożenie powinien skłonić stronę postępowania do refleksji i natychmiastowego wstrzymania sprzedaży wyrobu. Takie działania strona postępowania podjęła jednakże dopiero w wyniku wydania przez Prezesa UOKiK postanowienia z 17 maja 2022 r., o czym poinformowała ostatniego dnia terminu wyznaczonego na podjęcie wskazanych w postanowieniu działań dobrowolnych. Jednocześnie strona w terminie tym nie podjęła działań zmierzających do wycofania produktu z rynku, kierując pierwszą wiadomość do swoich kontrahentów dopiero 28 czerwca 2022 r. Opieszałość w działaniach, nie przedstawienie kompletu dowodów i dokumentów oraz okoliczności związane z ustaleniem w toku niniejszego postępowania, iż niektórzy dystrybutorzy, dla których złożono faktury korekty w dalszym ciągu posiadają wyrób i udostępniają go w sieci przemawiają na niekorzyść strony postępowania.

Odnosząc się jednocześnie do pozostałych zarzutów strony postępowania Prezes UOKiK stwierdza, że problemy związane z utrzymaniem zatrudnienia, rosnące wymagania klientów, inflacja, wzrost kosztów stałych, zatory płatnicze, wzrost cen surowców oraz kosztów energii, a także fakt, iż spółka wygeneruje w ocenie spółki w bieżącym roku stratę finansową nie powinny wpływać na wysokość nakładanej kary pieniężnej. Nakładana kara pieniężna związana jest w szczególności ze stopniem oraz okolicznościami naruszenia obowiązków, a przywołane powyżej okoliczności odnoszą się do sytuacji finansowej spółki oraz sytuacji gospodarczej, których nie można przełożyć na okoliczności niniejszej sprawy. Okoliczności te nie mają bowiem związku z tym, iż strona postępowania

naruszyła obowiązek wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych, czy też na sposób współpracy z organem. Nakładana kara nie stanowi % uzyskanego przychodu ani nie jest związana z przyszłymi, a aktualnie pozostającymi w sferze domysłów perspektywami przyszłych zamówień lub wyniku finansowego spółki.

Natomiast jeśli chodzi o konieczność poniesienia kosztów wycofania produktu z rynku oraz jego zniszczenia, stwierdzić należy, że jest to naturalna konsekwencja naruszenia obowiązku wynikającego z art. 10 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Skoro bowiem strona postępowania sama wprowadziła na rynek produkt, który nie jest bezpieczny, zobowiązana jest ponieść koszty jego wycofania z rynku i zniszczenia lub naprawienia. Odnosząc się zaś do argumentu związanego z faktem, iż nałożona kara przekracza przychody uzyskane ze sprzedaży produktu, stwierdzić należy, iż w związku z nie przekazaniem kompleksowego zestawienia kontrahentów wraz z liczbą sprzedanych produktów i ich ceną, ze względu na brak działania w tej materii samej strony postępowania nie jest możliwe zweryfikowanie podniesionego stwierdzenia.

Rozpatrując ponownie sprawę Prezes UOKiK stwierdził, że wymierzając powyższą karę organ I instancji słusznie uwzględnił wagę oraz okoliczności naruszenia przez stronę postępowania przepisów o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Nałożona na stronę postępowania kara pieniężna stanowi 50 % maksymalnego wymiaru kary, wynoszącego - zgodnie z ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów - do 100 000 zł. Prezes UOKiK uznał, że kara określona w sentencji decyzji jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, spełni swój skutek prewencyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania więcej przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów, jak również do współpracy z organem nadzoru rynku.

Zgodnie z art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Prześlanka przewidziana przepisem określonym w art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” Gajewski 2017, wyd. 1, Legalis), przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie - nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że prześlanka znikomego naruszenia prawa nie znajduje zastosowania. Strona postępowania wprowadziła na rynek łózczecka, które stwarzają wysokie ryzyko powstania urazów u małych dzieci. Konsumenci nabywają takie produkty z zamiarem dłuższego użytkowania, w związku z czym wzrasta prawdopodobieństwo, że ci, którzy je kupili, posiadają je wciąż w swoich domach i z nich korzystają, a tym samym w dalszym ciągu małe dzieci są narażone na zagrożenie stwarzane przez te produkty. Biorąc pod uwagę fakt, że model łózczecka jest dostępny choćby w internetowych sklepach, można uznać, że zasięg naruszenia prawa jest znaczny, a konsumenci mogą być nadal narażeni na zagrożenia związane z użytkowaniem produktu. Strona postępowania dopiero po 8 miesiącach od wszczęcia postępowania powiadomiła dystrybutorów produktu o konieczności ich zwrotu, w wyniku czego łózczecka były w tym czasie bez przeszkód oferowane konsumentom, co wpływa na poszerzenie zasięgu naruszenia prawa. Powyższe sprawia, że konsekwencje naruszenia prawa mają charakter długotrwały i są odwleczone w czasie. Reasumując, na skutek wprowadzenia na rynek kwestionowanego produktu, dobro chronione jakim jest

zdrowie konsumentów zostało w znaczący sposób naruszone. W niniejszej sprawie nie można również mówić o spełnieniu drugiego warunku tej przesłanki, tj. zaprzestaniu naruszenia prawa. Strona postępowania, pomimo wiedzy jakie działania należy podjąć, przedstawiła pozostawiające wątpliwości dowody wycofania produktu z rynku od części swoich kontrahentów, z których niektórzy wbrew przedstawionym dowodom nadal posiadają produkt w ofercie handlowej. Ponadto jak ustalił organ II instancji w sieci znajduje się więcej ofert sprzedaży przedmiotowego łóźeczka.

Również odstąpienie od nałożenia kary na podstawie drugiej z przesłanek wymienionych ww. przepisie nie jest możliwe, ponieważ Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą na temat uprzedniego nałożenia na stronę postępowania prawomocną decyzją administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ administracji publicznej, strona postępowania również nie informowała organu o takiej okoliczności.

Ostatnia z przesłanek odstąpienia od kary i poprzestania na pouczeniu została sformułowana w art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z § 2 tego przepisu i wiąże się z wydaniem postanowienia. Do czasu wydania zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK nie wydał postanowienia, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zatem na podstawie tej przesłanki nie mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego organ nadzoru uznał ponownie za celowe wymierzenie kary pieniężnej, która w okolicznościach niniejszej sprawy spełni swój skutek prewencyjno-represyjny i skłoni przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

W związku z powyższym Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.
Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku postępowania.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- a) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- b) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- c) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowo-administracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Tomasz Chróstny
Prezes
Urzędu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
/podpisano elektronicznie/